

ת"פ 33856/01/21 - מדינת ישראל נגד מ' ג'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33856-01-21 מדינת ישראל נ' ג'

לפני כבוד השופט עדי יעקובוביץ
המאשימה:
נגד

הנאשם: מ' ג'

החלטה

רקע

לפני בקשת ההגנה לביטול כתב האישום, בטענה לקיומה של הגנה מן הצדק (להלן: "**הבקשה**").

אזכיר כי בפסיקת בתי המשפט השונים נקבע כי "רק במצבים שבהם נוצרה פגיעה חמורה וקיצונית, ייעתר בית המשפט ויבטל את כתב האישום. ביטול כתב האישום לא יעשה מקום שבו ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים יותר" (ע"פ 2375/12 עמי מזרחי נ' מדינת ישראל (נבו 06.08.2013); ע"פ (מחוזי חי') 25429-01-10 **זוהיר מוסטפא נ' מדינת ישראל** (13.5.2010)).

ביום 15.1.21 הוגש כנגד המבקש כתב אישום, על פיו, במועדים המצוינים בכתב האישום, המבקש והמתלוננת היו בני זוג נשואים אשר התגוררו יחד בבית. עוד על פי כתב האישום, במחצית השנייה של 2019, עזב המבקש הבית ביוזמתו ופתח בהליך גירושין. כתב האישום אוחד שבעה אישומים, ומייחס למבקש 6 עבירות איומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק

העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") וכן עבירת תקיפה סתם-בת זוג (עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק), אותן ביצע לכאורה כנגד המתלוננת.

טענות הצדדים

בדיון בפניי ביום 06.07.21, **ביקשה באת כח המבקש** לבטל מספר אישומים בכתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

באת כח המבקש טענה כי קיים פסול בכתב האישום בנוגע לספציפיות מועדי ביצוע העבירות, וזאת ביחס לאישומים 2, 3, 5, 6 ו-7, ואפרט:

באשר לאישום השני, טענה כי הפסול הנוגע לתאריך ביצוע העבירה הוא בכך שהאישום מנוסח באופן כללי מדי, הפוגע באפשרות הנאשם להתגונן.

בנוגע לאישומים השלישי, החמישי, השישי והשביעי, טענה כי מתקיים פגם נוכח המועד שאינו ספציפי.

עוד טענה באת כח המבקש כי אישום 3 אינו מגלם עבירה ולשיטתה אין באירוע בכדי לגלם את עבירת האיומים בה הואשם המבקש.

באשר לאישומים 4, 5 ו-6 טענה באת כח המבקש לשיהוי בהגשת כתב האישום בחלוף שנתיים וכשלושה חודשים עד ארבע שנים מיום האירוע ועד להגשת כתב האישום.

באשר לאישום השביעי הוסיפה באת כח המבקש כי אין במעשים המתוארים להוות עבירה מקום בו מדובר בתיאור כה כוללי אשר לא ניתן להתגונן מפניו, והפנתה לפסיקה וכן להנחיית פרקליט המדינה מספר 3.1 העוסקת באופן ניסוח כתב האישום.

ביום 04.08.21 הוגשה **תגובת באת כח המשיבה לבקשה**.

בפתח דבריה, באת כח המשיבה הפנתה ללשון סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי המקום והזמן יצוינו "במידה שאפשר לבררם" וזאת לשיטתה נובע משום שהמחוקק ער לקושי שעשוי להתגבש בתיקים מסוימים. עוד הפנתה להנחיית פרקליט המדינה, מספר 3.1 (הכנה וניסוח כתב האישום) לפיה יש להקפיד לציין "תאריך" ו"מקום" ככל שהדבר אפשרי, ולדברי יעקב קדמי בספרו "על סדר הדין בפלילים".

באשר לטענות המבקש בנוגע למועד האישום השני, הבהירה כי בניגוד לטענת המבקש, אישום זה מוגדר בזמן שכן החלק הכללי מבהיר את המועד. באשר למועד האישום השלישי, טענה כי מדובר באישום בו מצוין המועד בקירוב. באשר לאישום הרביעי, הבהירה המשיבה כי מצוין בו התאריך הספציפי. באשר לאישום החמישי, הפנתה באת כח המשיבה לכך שמצוינים החודש והשנה בהם אירע האירוע. באשר לאישומים השישי והשביעי אישרה כי אכן מצוינת רק השנה, אך חוזרת על עמדתה לפיה זה העוגן עליו ניתן להשען באין אפשרות אחרת.

באשר לטענות השיהוי, השיבה באת כח המשיבה כי יש צדק בטענת המבקש וכי אכן מדובר בתלונות "כבושות" אך זו תופעה נפוצה בנפגעות אלימות במשפחה, ולשיטתה המצב בו קורבנות אלימות במשפחה כובשות תלונותיהן וניגשות למסור תלונה במשטרה בחלוף זמן הוא מן המפורסמות, ולכך אין משמעות ראייתית.

עוד השיבה כי לזמן ולמקום אין משמעות במקרה שלפנינו, זאת משום שהנאשם מכחיש בצורה גורפת את ביצוע העבירות כלפי המתלוננת, באופן שבו ניסוח כתב האישום אינו עולה לכדי קיפוח הגנתו.

לסיים, ביקשה באת כח המשיבה לדחות הבקשה לביטול כתב האישום.

דין והכרעה

על דוקטרינת ההגנה מן הצדק

לאחר שעיינתי בכתב האישום ובטענות הצדדים, ובהתייחס לשלב הדיוני בו אנו נמצאים, לא מצאתי כי יש מקום, בעת הזו, לקבל את הבקשה.

הבסיס המשפטי לטענות המבקש מעוגן בסעיפים 149 לחסד"פ.

הלכה היא כי פעולת רשות התביעה הינה פעולה מנהלית שבבסיסה עומדת חזקת התקינות המנהלית (ראה למשל בג"ץ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל (נבו 30.12.2012), וכן ראה ע"פ 3205/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 807 (להלן: "פרשת בורוביץ") נקבע כי במקרים בהם קיומו של ההליך הפלילי יפגע בתחושת הצדק וההגיונות, מוסמך בית המשפט לבטל כתב אישום. דוקטרינה זו זכתה לעיגון חקיקתי במסגרת סעיף 149(10) לחסד"פ. בפרשת בורוביץ נקבע כי בית-המשפט רשאי לבטל כתב אישום במקרה בו "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגיונות משפטית", וכן נקבע המבחן המשולש לתחולתה של ההגנה: בשלב הראשון, על בית המשפט לזהות הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם, וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני, יבחן בית המשפט אם יש במסגרת ההליך הפלילי, חרף הפגמים שבו, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות, או אז עליו לערוך איזון בין הערכים השונים. בשלב השלישי, יבחן בית המשפט האפשרות לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים חלף ביטולו של כתב האישום.

בתי המשפט השונים חזרו וקבעו כי דוקטרינת ההגנה מן הצדק תיושם רק במקרים יוצאי דופן ולא בנקל יבטל בית המשפט כתב האישום עקב טענה של הגנה מן הצדק.

יודגש כי מחלוקת ראייתית לא ניתן לבחון בשלב מקדמי זה, אלא לאחר שמיעת הראיות, וכי יש לדחות ההכרעה בטענת "הגנה מן הצדק" המבוססת על טיעונים עובדתיים ולהכריע בטענה זו במסגרת הכרעת הדין (ת"פ (מחוזי ת"א) 4202/09 מדינת ישראל נ' שלמה רכט (נבו 20.02.2011)).

מן הכלל אל הפרט

טענת השיהוי

טרם הכרעה לגופן של טענות השיהוי, אתייחס בקצרה לדברי המשיבה, לפיהם הנחת מוצא היא כי עבירות אלימות במשפחה, ובמיוחד כאלו הנמשכות על פני שנים, נושאות עימן אופי מיוחד. במרוצת השנים, בתי המשפט הכירו בקושי בו נתקלים קורבנות אלימות במשפחה, הנעוץ במספר גורמים, פנימיים וחיצוניים כאחד: במסירת עדות מפלילה כנגד בן זוג

מורכבות הנובעת מהתחושות השונות האופפות את קורבן העבירה - בושה, פחד, כישלון, אשמה, וזאת לצד הלחץ הנובע ממסירת העדות והתקווה כי מדובר בהתנהגות אשר תחלוף [להרחבה והעשרה - ר' מחקרם של פרופ' רחל לב-ויזל ופרופ' צבי איזיקוביץ', "אלימות כלפי ילדים ובני נוער בישראל - בין שכיחות לדיווח", אוניברסיטת חיפה, ינואר 2016].

כנגזרת, כבישת עדויות של קורבנות עבירות במשפחה היא תופעה מוכרת, ואופיה היחודי והמורכב של מערכת יחסים זו עלול להוביל לפניה מאוחרת לרשויות. משכך, ככל שקיים הסבר המניח את הדעת לכבישת העדות - רשאי בית המשפט ליתן לעדות את משקלה הראייתי המלא [וראו ע"פ 5874/00 ארנלדו לזרובסקי נ' מדינת ישראל, נה(4) 249 (2001)]. וראו גם ע"פ 6274/98 פלוני נ' מדינת ישראל, נה(2) 293 (2000), שם נקבע כי:

אכן, עדות כבושה יש בה כדי לעורר ספקות ולפגוע במשקל העדות. אך דברים אלה נכונים כאשר אין הסבר מתקבל על הדעת לכבישת העדות. לא כך בענייננו... כבישת העדות במשך שלוש שנים נבעה מסולם העדיפויות של המתלוננת, אשר העמידה את צורכי הילדים מעל צרכיה שלה ומעל לפגיעות שספגה. ... ניתן למצוא טעם לכבישת העדות בפחדה של המתלוננת מפני המערער-בעלה, כפי שהעידה בעדותה בבית-משפט קמא. באווירת פחד כזו, שגם באת-כוח המערער אינה מתכחשת לה, אין פלא שהמתלוננת לא מיהרה להתלונן במשטרה..."

אכן, שיהיו הוכר כעילה ל"הגנה מן הצדק" בשורה ארוכה של פסקי דין. אולם, זאת כאשר הימשכות הליכי החקירה וההעמדה לדין התנהלו תוך "גרירת רגליים" מצד המאשימה וגרמו לפגיעה ממשית ביכולתו של הנאשם להתגונן, ובמקרים אחרים, נקבע כי חלוף זמן ניכר סותר את חובת הצדק וההגינות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין. ברע"פ 1611/16, 4238/16 מדינת ישראל נ' יוסי יוסף ורדי (נבו 31.10.2018), נקבע כי אך במקרים חריגים תיתכן הכרה בתחולתו של עקרון ההגנה מן הצדק, מחמת חלוף זמן משמעותי בכתב האישום, זאת, בהתקיים שלושה תנאים מצטברים: הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה ועד הגשת כתב האישום - הוא משמעותי; הפגיעה בהגנתו של הנאשם בשל השיהוי - היא ממשית ומוחשית; אין בנמצא טעם מניח את הדעת להתנהלות הרשות (למשל, מחמת מורכבות ההליך, ניהול החקירה או עומס מכביד). עוד נקבע כי מקום בו מצא בית המשפט כי השיהוי שנפל בעניינו של נאשם הוא אכן מכביד - עליו לבחון אם עומדת לנאשם טענת הגנה מן הצדק, בהתאם למבחן התלת שלבי לתחולת הדוקטרינה [וראו לעניין זה את פרשת בורוביץ].

מתגובת המשיבה לטענות המבקש עולה כי השהות בהגשת כתב האישום בענייננו נובעת מכך שהתלונה הראשונה של המתלוננת אודות כלל האירועים המפורטים בכתב האישום הייתה ביום 25.08.19.

הלכה למעשה, החקירה החלה ביום מסירת התלונה במשטרה, וכתב האישום הוגש ביום 15.01.21, ובו מפורטים שבעה אישומים, כאשר מבחינה כרונולוגית האישום השישי הוא המוקדם ביותר על ציר הזמן. לנאשם מיוחסות עבירות מסוג "עוון" אשר בוצעו לכאורה במהלך שנת 2017 (כפי האישום השישי), שנת 2018 (כפי האישומים הרביעי והחמישי) ובשנת 2019 (כפי האישומים הראשון, השני, השלישי).

אין ספק כי בהליך שלפני אלמנט חלוף הזמן קיים במובן זה שכתב האישום הוגש בחלוף כארבע שנים ממועד קרות חלק מהאירועים המפורטים בו. בהקשר זה, ראוי לציין כי תקופת ההתיישנות הסטוטורית בעבירות כגון דא הינה חמש שנים, כך ע"פ סעיף 9(א)(3) לחסד"פ ("באין הוראה אחרת לעניין זה בחוק אחר, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה

אם עברו מיום ביצועה - בעוון - חמש שנים"). כמו כן, הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202 קובעת כי זמן הטיפול בתיקי עוון הוא עד ל-18 חודשים ממסירת התיק לתביעה (והרי התלונה הוגשה רק ביום 25.08.19 כך שמכלול החומר שנמצא בפניי כעת, ניכר כי המשיבה עמדה בהנחיה זו).

אציין באשר לכלל טענות ההגנה לרבות חלופ הזמן, כי המבקש יוכל להעלות את הדברים במסגרת המשך ההליך, תוך שמיעת ראיות, זאת בשים לב לצבר הדברים לעניין טענה של הגנה מן הצדק, וזאת לרבות אם וכאשר יורשע הנאשם בהליך זה, כשיקול חשוב לעניין העונש, שהרי למעשה טוען המבקש לפגם בעצם הגשת כתב אישום הנוגע למעשים אשר אירעו לכאורה לפני שנים רבות.

עם זאת, בית המשפט אינו משמש כ"תובע על" ואינו מחליף את שיקול דעתה של המשיבה בשיקול דעתו אלא במקרים חריגים. בבחינה האם חלופ הזמן מביצוע העבירות לכאורה מצדיק את ביטול כתב האישום, בשלב מקדמי זה, לפי שיש בו לפגוע פגיעה ממשית ובלתי הפיכה ביכולתו של הנאשם לנהל הגנתו, מצאתי כי הטענה בדבר פגיעה בזכותו של הנאשם להתגונן כראוי היא טענה כללית. באת כוח המבקש לא פירטה אילו עדים או ראיות מנוע הוא מלהביא היום, אם בכלל, לאור חלופ הזמן, ולא הוכיחה בפניי, נזק ראיתי ממשי. בשלב מקדמי זה, חומר הראיות שבידי המשיבה אינו מצוי בפני בית המשפט ואין אפשרות לדעת על שום אילו ראיות לכאורה מבססת המשיבה סיכוי סביר להרשעה, ובוודאי שלא ניתן להעריך משקלן. הטענה בדבר קיומו של נזק ראיתי מחייבת ברור עובדתי ואין מקומה להתברר כטענה מקדמית, בשלב בו אנו מצויים כעת, בטרם ההדרשות לראיות. לעניין זה, יפים דברי בית המשפט המחוזי, מפי הרכב רביד, בתפח"ע (תל אביב-יפו) 26119-03-21 מדינת ישראל נ' ירין שרף (נבו, 09.06.21):

"יש ממש בטענת המאשימה כי בשלב הנוכחי אין בידנו לקבוע דבר לגבי עצם ההחלטה להגיש כתב אישום על פי נוסחו המתוקן ועד כמה האמור בו עולה בקנה אחד עם הראיות. אין לבית המשפט אלא שרואות עיניו, ולנגד עיניו בשלב זה אין עדיין דבר. למיותר לומר, שבהקשר זה עומדת לרשויות התביעה חזקת תקינות המנהל - שלא נסתרה."

מכאן שלא מצאתי כי חלופ הזמן והשיהוי בהגשת התלונה עשוי לגרום נזק ראיתי, ולבטח לא כזה העולה כדי של כתב האישום משום פגיעה ממשית בזכותו וביכולתו של הנאשם לנהל הגנתו.

יתרה מזאת, חלופ הזמן מיום ביצוע העבירה אינו השיקול היחיד העומד לנגד עיני. בבחינת טענת ההגנה מן הצדק יש לבחון, בזיקה לנסיבות המקרה, שיקולים רלבנטיים נוספים, לרבות טיבן וחומרתן של העבירות המיוחסות לנאשם והאינטרס הציבורי בהעמדה לדין בגין.

כתב האישום הוגש בתקופת ההתיישנות הקבועה בדין, תוך שמתקיים אינטרס ציבורי בניהול הליך משפטי לשם הגנה על הערכים המוגנים, הם זכותה של המתלוננת לכבוד, לשלוות נפשה וביטחונה, וזאת בכפוף לשמירה על זכויות הנאשם להליך פלילי הוגן. עולה אפוא כי אף בבחינת איזון האינטרסים, מתחזקת המסקנה כי אין הכף נוטה לביטול כתב האישום, בשלב זה, שכן האינטרס הציבורי גובר על אינטרס הנאשם, ולטובת ניהול ההליך המשפטי בעניינו.

סוף דבר, לאחר שהובהר בפניי כי כתב האישום הוגש בתקופת הזמן הסטטוטורית שנקבעה בחוק, כמו גם בהתאם לסד הזמנים הקבוע בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה, ובהתייחס לאופיין של התלונות בעבירות כגון דא עליהן עמדתי לעיל, מצאתי לדחות את טענת השיהוי. לא מצאתי כי מדובר בשיהוי המצדיק ביטול כתב האישום ואף לא הוכח לפניי מהו אותו

נזק ממשי שנגרם למבקש כתוצאה מכך (ר' בענין זה את רע"פ 3396/99 תאופיק נאבסו נגד מדינת ישראל).

טענות הפסול בכתב האישום

באשר לטענת המבקש לפיה המיוחס לו אינו עולה לכדי עבירה - טענה זו ראוי שתתברר בכלים עובדתיים, והרי אין אנו מצוים בשלב הראיות כעת.

באשר לטענות הנוגעות למועד ביצוע העבירה:

לטענת המבקש, כתב האישום נוסח בצורה לקויה, בכך שנעדר ציון הזמן בו לכאורה בוצעו העבירות. כפי הנטען, ניסוח חסר זה אינו מאפשר לנאשם להתגונן מפני האישום ולהעלות טענות הגנה שיהיה בהם כדי להפריך את המיוחס לו.

אכן עשויים להיות מקרים בהם ניסוחו הכללי של כתב עלול לקפח הגנתו של נאשם פלוני. אולם, אין זה המקרה בענייננו, ואסביר.

סעיף 85 לחסד"פ שכותרתו תוכן כתב האישום, קובע בין היתר כי:

"[...] כתב אישום יכול:

...

(4) תיאור העובדות המהוות את העבירה בציון המקום והזמן **במידה שאפשר**

לבררם..."

מלשוננו של סעיף 85(4) לחסד"פ עולה כי המחוקק היה ער לקשיים הניצבים לעיתים בפני התביעה בעת ניסוח כתב אישום, ומשכך ציין כי המועדים והמקומות יובאו בכתב האישום אך "במידה שאפשר לבררם".

אף יעקב קדמי בספרו **על סדר הדין בפלילים** חלק שני בעמוד 916 (מהדורה מעודכנת, תשס"ג-2009) מציין כי באשר לניסוח עובדות כתב האישום, "היקפו של "סיפור המעשה" נתון לשיקול דעתו של מנסח כתב האישום, ומן הראוי הוא לשמור על הכללים המנחים הבאים: ... פרטים בדבר "מקום" האירוע נושא האישום ו"זמן" התרחשותו, הינם פרטים חיוניים... ברם, כאשר אין מנוס מכך, ניתן להסתפק בכל הקשור לתיאור הזמן והמקום במושגים של "בסמוך" או "בקירוב"; ולעתים אף אין מנוס מציון .. "מועד בלתי ידוע".

ובחזרה לענייננו, ביום 25.08.19 מסרה המתלוננת במשטרה תלונה ארוכה ומפורטת המגללת מסכת עבירות אלימות, ובכללן איומים, שבוצעו על פני מספר שנים, וליתר הדיוק, בין השנים 2017-2019, חלקן בוצעו עת השניים היו בעיצומו של הליך גירושין. מטבע הדברים, ונוכח חלוף הזמן המשמעותי, קיים קושי מובנה לבודד כל אירוע ואירוע תוך ציון תאריכים מדויקים לעניין מועד התרחשותם.

מכאן, מצאתי כי המשיבה פעלה בהתאם להוראות החוק ופירטה ככל האפשר מספר אירועים ספציפיים אשר נכתב לגביהן מועד, גם אם נעשה בקירוב. משכך, לא מצאתי כי נפל פגם בניסוח כתב האישום. ודוק, אי ציון מועדים מדויקים

במקרה שלפני אינו מהווה עיוות דין לנאשם, ואין בכך "התנהלות בלתי נסבלת של רשות" או "התנהלות שערורייתית".

אוסף ואומר כי גם מבחינה עובדתית, חדשות לבקרים מוגשים כתבי אישום במסגרתם טוענת המשיבה כי העבירה בוצעה במועד שאינו ידוע במדויק (או שעובדות נוספות אינן ידועות למשיבה) ובמובן זה עניינו של הנאשם אינו חריג או יוצא דופן.

מצאתי כי לעניין זה, כתב האישום מפורט דיו על מנת לאפשר לנאשם לנסות ולהפריך את המיוחס לו ואין אנו מצויים במצב בו יכולתו של הנאשם להתגונן קופחה או כי אין באפשרותו ליתן מענה לכתב האישום. דברים אלו נכונים בפרט כאשר הנאשם, למיטב הבנתי, מכחיש מכל וכל את המיוחס לו בכלל האישומים.

באשר לטענות המבקש בדבר התיאור הכוללני בכתב האישום

לטענת המבקש, האופן בו מנוסח האישום השביעי הוא כוללני ואינו קונקרטי דיו, באופן בו אין לנאשם אפשרות להתגונן בפניו. באת כוחו הפנתה לפסיקת בית המשפט המחוזי (ת"פ (מחוזי-ים) 67104-01-20 מדינת ישראל נ' בנימין נתניהו (נבו) 14.12.2020) (להלן: "**עניין נתניהו**"), שם, לדבריה, בית המשפט קבע מפורשות כי סוגי ביטויים מסוימים (ובניהם הביטוי "בין היתר") לא יכולים להופיע בכתב אישום, כי מדובר בניסוח שאינו מקובל ושלא ניתן להתגונן בפניו.

בתי המשפט השונים שבו וקבעו כי למאשימה נתון שיקול דעת רחב בכל הנוגע לאופן ניסוח כתב האישום, וכי בתי המשפט ייתערב בשיקול דעת המאשימה רק במקרים נדירים. עוד נקבע כי "ההחלטה לגבי אופן ניסוח כתב האישום היא במובהק מסוג ההחלטות שבליבת הסמכות ושיקול הדעת של התביעה" (וראו **עניין נתניהו**; בג"ץ 199/18 **רענן בן טובים נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל** (נבו) 20.03.2018); בג"ץ 8814/18 **קובי אמסלם שלו נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב** (נבו) 27.01.2019).

באשר לטענת המבקש לפיה **בעניין נתניהו** נקבע מפורשות כי אין מקום לביטויים כגון "בין היתר" בכתב האישום, הרי שמה שנקבע בעניין זה הוא כי על המאשימה לפרט את תוכן כתב האישום ככל שהדבר ידוע.

בענייננו, ככל שאין בידי המאשימה מידע מדויק באשר לתוכן האיומים שהתרחשו, כפי המתואר באישום השביעי, הרי שלא מצאתי שהמקרה שלפני משתייך לאותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בשיקול דעת המאשימה. אזכיר כי האישום השביעי נוגע לאירועים שהתרחשו כשלוש שנים בטרם המתלוננת פנתה לרשות לשם הגשת תלונה, כך שנוכח המאפיינים הייחודיים של עבירות האלימות במשפחה והדיווח עליהן (עליהם עמדתי ביתר פירוט לעיל), הדבר אינו מצדיק התערבות של בית המשפט, וודאי לא בשלב זה.

לאור כל האמור, לא מצאתי כי באופן ניסוח אישום זה יש פגם המצדיק ביטול כתב האישום זה וכן אינני מוצאת לנכון להורות במקרה זה למאשימה להשמיט חלק זה מכתב האישום.

לאור כל האמור, דין הבקשה להידחות.

מאליו מובן כי אין בהחלטתי משום הבעת עמדה אשר לדיות הראיות.

מועד הדיון הקבוע ליום 06/10/21 יותר על כנו.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשפ"ב, 29 ספטמבר 2021, בהעדר
הצדדים.